

ББК 66.061.4

«ТАЙВАНСЬКА ПРОБЛЕМА» В АМЕРИКАНСЬКО-КИТАЙСЬКІЙ ВЗАЄМОДІЇ В ПЕРІОД ПРЕЗИДЕНТСТВА ЧЕНЬ ШУЙБЯНЯ

О. В. Шевчук

АНОТАЦІЯ

У статті здійснена спроба аналізу еволюції американсько-китайських взаємовідносин у період президенства Чень Шуйбяня (КР на Тайвані). Проаналізовано основні виміри впливу позиціонування КР на Тайвані на міжнародній арені щодо динаміки американсько-китайських відносин.

Ключові слова: «тайванська проблема», американсько-китайська взаємодія, зовнішньополітична стратегія, тайванська адміністрація.

Прихід до влади у США республіканської адміністрації Дж. Буша-мол. у січні 2001 р. ознаменувався різким акцентуванням позиції щодо таванського питання. Розглядаючи характер американсько-китайської взаємодії, ще на стадії передвиборчої кампанії майбутній президент США Дж. Буш-мол. охарактеризував Китай як «стратегічного конкурента» [1]. Відповідаючи на питання агентства «Associated Press» щодо готовності Вашингтона застосувати військову силу для захисту Тайваню, новообраний президент заявив: «Китайці повинні зрозуміти, що застосування військової сили не виключено» [2].

Пріоритетом на тайванському напрямі була обрана зміна традиційної політики «стратегічної невизначеності» більш однозначною підтримкою тайванської адміністрації. Разом з тим, основною мотивуючою складовою реалізації зовнішньополітичних настанов адміністрації Дж. Буша-мол. щодо Тайваню було прагнення не стимулювати острів до просування ідеї незалежності, а розширення його можливостей зміцнення безпеки. Так, президент США Дж. Буш-мол. санкціонував значні за обсягом поставки озброєнь на Тайвань і прийняв рішення щодо надання транзитних віз високопоставленим керівникам Тайваню. Зокрема, протягом перебування у Нью-Йорку і Х'юстоні президента тайванської адміністрації Чень Шуйбяня йому була надана можливість провести зустрічі з американськими політичними і державними діячами, серед яких були мер Нью-Йорка Р. Джуліані і члени американського конгресу. Окрім цього, у березні 2002 р. відбувся перший з моменту розриву дипломатичних відносин візит міністра оборони Тайваню до США.

Окремі аспекти цього напрямку наукових досліджень знайшли своє відображення у роботах вітчизняних вчених, російських дослідників та американських науковців. Серед робіт українських авторів необхідно відзначити аналітичні праці Б. Гончара, Л. Лещенка, С. Шергіна, Н. Городньої, М. Тарана, П. Білака, О. Шепеленко тощо. Детермінуючі фактори щодо формування основних вимірів американсько-китайської взаємодії у контексті реалізації «тайванської» політики представлені у роботах російських політологів А. Богатурова, Л. Гудошнікова, Ю. Галеновича, С. Рогова, Я. Лексютіної. Аналіз дієвості прийняття рішень у сфері зовнішньої політики США щодо «тайванської проблеми» є предметом дослідження американських політологів-міжнародників Зб. Бжезинського, Г. Кіссінджера, Д. Ебшайра, Х. Брауна, Д. Брінклі, Р. Кейгана, С. Хантінгтона, Дж. Айкенберрі, М. Макфола, М. Менделбаума, Н. Подгореця, Б. Поузуна тощо.

Виходячи з цього, основним завданням даної розвідки є виявлення основних вимірів «тайванської проблеми» як детермінанти американсько-китайської взаємодії за

президенства Чень Шуйбяня (КР та Тайвані) та вплив позиції тайванської адміністрації щодо позиціонування на міжнародній арені як «самостійного» суб'єкта міжнародних відносин на відносини у форматах КНР – США та США – КНР – Тайвань.

Модернізація зовнішньополітичної стратегії США викликала загострення в американсько-китайських відносинах. МЗС КНР висловив різкий протест у відповідь на дозвіл американської влади здійснити візит до США міністру оборони КР та Тайваню.

Разом з тим, дієвим чинником, який ще більше загострив «тайванську проблему» у американсько-китайських взаємовідносинах з 2001 р., стало обрання на посаду президента КР на Тайвані кандидата від Демократичної прогресивної партії (ДПП) Чень Шуйбяня. Необхідно відзначити, що саме ця політична сила на Тайвані традиційно виступає за незалежність острова від материкової частини Китаю.

Нове загострення відносин між Пекіном і Тайбеєм напередодні президентських виборів на Тайвані (березень 2000 р.) внесло корективи в політику США щодо Тайваню. Й хоча відверті погрози Пекіна застосувати силу проти Тайваню викликали різкі протести з боку держдепартаменту США, але перемога на виборах кандидата від Демократичної прогресивної партії Чень Шуйбяня засвідчила, що проблема об'єднання острова з материком може вийти на рівень значного міжнародного конфлікту. Враховуючи таку перспективу, держдепартамент США у березні 2000 р. констатував, що Пекін у суперечці з Тайбеєм займає «дуже конструктивну позицію» [3].

Коментуючи результати парламентських виборів на Тайвані, заступник прем'єра Держради КНР Цянь Цичень відзначив: «Возз'єднання Тайваню з КНР можливе лише за умови підтримання принципу «одного Китаю». Тільки після визнання тайванською владою принципу одного Китаю можна буде відновити переговори між двома берегами Тайванської протоки» [4]. Аналогічна позиція була висловлена і у виступі офіційного представника Канцелярії Держради КНР у справах Тайваню Чжан Минцина [5].

Офіційна ж позиція Тайбею щодо принципів взаємин з материковим Китаєм була сформульована в інавгураційній промові Чень Шуйбяня. Новообраний президент КР на Тайвані зазначив, що основними принципами відносин КНР і Тайваню є дотримання «демократії та паритету» [6]. Саме це, на його думку, забезпечить можливість вирішувати питання про «майбутнє «одного Китаю» [7]. Чень Шуйбянь підкреслив, що протягом його діяльності на посаді президента він не буде проголошувати незалежності, не буде змінювати назви держави, не буде наполягати на включенні до конституції визначення взаємовідносин двох сторін протоки як «особливих міждержавних відносин», і не буде сприяти проведенню референдуму з питання незалежності чи об'єднання [8]. Ці напрямки подальшого розвитку відносин між островом та материковим Китаєм були задекларовані і в новорічному зверненні Чень Шуйбяня 2001 р.

Разом з тим, різкі висловлювання держдепартаменту США на адресу офіційного Пекіна й продовження військової підтримки Тайбею багато в чому обумовили еволюцію позиції президента тайванської адміністрації Чень Шуйбяня щодо об'єднаної процесу. Так, 3 серпня 2002 р. він висловився за проведення референдуму з питання незалежності острова від материкового Китаю. Чень Шуйбянь зазначив, що такий «плебісцит є невід'ємним правом тайванського народу, яке не відібрати і не відмінити». На роздум тайванського президента: «Настав час вияснити, яким політичним шляхом рухатися Тайбею в майбутньому і це повинен вирішити сам народ» [9]. В той же час Чень Шуйбянь підкреслив: «Спочатку необхідно прийняти відповідний закон, який зміг би реалізувати право тайваньців на самовизначення» [10]. Реакція офіційного Пекіну на заяву президента Тайваню була миттєвою. «У світі існує тільки один Китай; материкова частина країни і Тайвань є частинами Китаю. Ми не потерпимо розділу суверенітету й територіальної цілісності Китаю», – зауважив офіційний представник зовнішньополітичного відомства КНР [11].

Наприкінці травня 2003 р. під час епідемії атипової пневмонії президент тайванської адміністрації Чень Шуйбянь оголосив про намір провести референдум щодо питання членства Тайваню у Світовій організації охорони здоров'я і будівництва на острові четвертої атомної електростанції. Ситуація ще більш загострилась після у вересні 2003 р. у зв'язку з оприлюдненням Чень Шубянем ідеї розробки нової конституції Тайваню, яка повинна була замінити існуючий основний документ острову прийнятий у 1947 р. і її подальшим затвердженням на референдумі. З наближенням дати голосування у законодавчому юані Тайваню щодо законопроекту про референдум риторика Пекіна ставала все більш жорсткою. Китайський уряд офіційно попередив, що ініціативи тайванського лідера можуть «...обернутися трагедією для тайванських співвітчизників», що «вони крок за кроком ведуть до краю прірви», а також, що «дії з досягнення так званої незалежності Тайваню означають війну» [12].

Проте, такий варіант розвитку подій навколо тайванського питання не відповідав інтересам як КНР, так і Тайваню, а також інтересам США. Оскільки, з одного боку, Вашингтон не зможе не застосовувати якихось активних військово-політичних дій, з іншого – залучення США до військових дій у Тайванській протоці призведе до переростання цього локального зіткнення в масштабний міжнародний конфлікт, головним наслідком якого буде дестабілізація в Азійсько-Тихоокеанському регіоні, яка загрожуватиме мирному міжнародному політичному розвитку. Окрім того, координація позицій КНР та РФ щодо територіальних проблем також є активним фактором впливу на характер відносин в геополітичному трикутнику США – КНР – РФ [13].

Реалізація ж Вашингтоном тайванської політики засвідчила існування політичних «ножиць»: з одного боку, існувала зацікавленість США щодо поглиблення контактів з Тайванем, особливо у військовій сфері, а з іншого – неможливість підтримувати конструктивний діалог з президентом тайванської адміністрації Чень Шуйбянем, який слабо координував свої дії зі США.

Так, наміри адміністрації Дж. Буша-мол. підтримувати і розвивати зв'язки з Тайванем опосередковано підтверджувались підписанням договору на оренду ділянки землі терміном на 99 років з метою будівництва нового приміщення Американського інституту на Тайвані, який виконує де-факто функції американського посольства. У грудні 2004 р. держдепартамент США оголосив рішення про дозвіл направити до особового складу Американського інституту на Тайвані діючих військових офіцерів, що змінювало попередню практику, коли у його складі могли працювати лише військові офіцери і співробітники міністерства оборони США, які вийшли у відставку [14].

Деструктивний же елемент в американсько-тайванських зв'язках визначався складністю прогнозування дій тайванського лідера. Якщо на початку свого президентства Чень Шуйбянь з певною долею умовності дотримувався висунутих ним в інавгураційній промові принципів відносин з материковим Китаєм, то у подальшому він активно реалізував ініціативи, які вкрай загострили відносин як між островом і материком, так і між КНР та США.

Таким чином, одним з головних завдань зовнішньої політики США у АТР в період 2004–2008 рр. стало стримування зусиль Чень Шуйбяня щодо набуття островом незалежності. Так, у січні 2006 р. стало відомо про три нових ініціативи Чень Шуйбяня: про плани ліквідації Ради національного об'єднання і програми національного об'єднання, консолідацію зусиль з відновлення членства в ООН під назвою «Тайвань» і завершення проекту нової конституції.

У зв'язку з цими намірами офіційний представник держдепартаменту США А. Ерелі заявив: «США виступають проти будь-якої зміни статус-кво в односторонньому порядку будь-якою зі сторін» [15].

Занепокоєння США «незалежницькою» політикою тайванської адміністрації

знайшло відображення у тому, що у травні 2006 р. адміністрація Дж. Буша-мол. відхилила запит Чень Шуйбяня на право транзитної зупинки у континентальній частині США. Окрім цього, дії Вашингтона напередодні президентських виборів на Тайвані 2008 р. своїми діями засвідчили підтримку американською стороною кандидатури мера Тайбею Ма Інцзю. У березні 2006 р. Ма Інцзю отримав можливість провести зустріч з заступником держсекретаря США Р. Зелліком, заступником радника з питань національної безпеки Дж. Краучем і заступником міністра оборони П. Родманом. Метою візиту Ма Інцзю було ознайомлення політичного істеблїшменту США зі своєю позицією щодо відносин у форматі США – КНР – Тайвань. У своєму виступі в Американському інституті підприємництва Ма Інцзю представив концепцію «п'яти дій» для поліпшення відносин між двома сторонами Тайванської протоки. Представлена концепція передбачала поновлення діалогу між Тайванем і Китаєм на основі «консенсусу 1992 р.»*, підписання мирної угоди терміном на 30–50 років, збільшення економічних обмінів з метою створення в перспективі спільного ринку, досягнення з Китаєм взаємоприйнятної угоди з метою посилення участі Тайваню у міжнародних організаціях і розширення культурних та освітніх обмінів [16].

Разом з тим, незважаючи на негативні дипломатичні «натяки» щодо зовнішньополітичного курсу, спрямованого на унезалежнення острова від материкової частини КНР, Чень Шуйбянь продовжував зовнішньополітичну лінію щодо унезалежнення КР на Тайвані від Китаю. 4 березня 2007 р. у своєму виступі з приводу 25-ї річниці створення Формозької асоціації суспільних справ тайванський лідер проголосив нову доктрину «чотирьох бажань», в якій стверджувалось, що Тайвань прагне незалежності, нової конституції, економічного розвитку та зміни офіційної назви на «Тайвань» [17]. Представлення такого бачення майбутнього Тайваню зазнало критики з боку держдепартаменту США [18].

Наприкінці травня 2008 р. президент тайванської адміністрації Чень Шуйбянь почав активно просувати ідею щодо членства Тайваню в ООН під назвою «Тайвань». 18 червня 2007 р. він заявив про намір одночасно з президентськими виборами 2008 р. провести і референдум з питання подання заявки на входження до складу ООН в якості нового члена під назвою «Тайвань». Реакція з боку США щодо ініціатив Чень Шуйбяня була негативною. Офіційний представник держдепартаменту США Ш. Маккормак, заявив, що Вашингтон наполягатиме на тому, щоб Чень Шуйбянь, відмовився від ідеї проведення референдуму [19].

В цілому ж основним результатом президентства Дж. Буша-мол. стало те, що сторони змогли поступово знизити взаємне конфронтаційне загострення, замінивши його поміркованим просуванням по зустрічним напрямкам. Аналіз змісту взаємовідносин США – КНР – Тайвань на початку XXI ст. в контексті регіональної безпеки дозволив Г. Кіссінджеру зробити висновок: «Якщо б Тайвань домігся формального визнання Америкою свого суверенного статусу, до чого надзвичайно прагнуть певні його представники і прихильники, це означало б ризик військової конфронтації і гарантувало б політичну кризу, здатну розколоти Азію і перетворити тайванську проблему з регіональної в глобальну» [20].

Наразі, тайванська проблема посідає одне з перших місць в ієрархії основних ризиків регіональному механізму безпеки. Вірогідність цієї тези, на нашу думку, є очевидною, якщо проаналізувати детермінанти загострення проблеми Тайваню:

1. Посилення взаємозалежності Китаю і світової економіки. КНР впливає на світові ринки, але і ситуація на світових ринках (наприклад, нафти, капіталу, товарів китайського експорту) впливає на китайську економіку. В цих умовах розв'язання тайванської проблеми військовим шляхом або використання сили у випадку проголошення Тайванем незалежності несе ризики, якщо не прямого збройного конфлікту

між КНР та США, то напевне тяжких економічних санкцій проти Китаю.

2. Усвідомлення тайванськими лідерами того, що час працює на Пекін: зростаюча економічна інтеграція Китаю і Тайваню зменшує історичні шанси Тайбею на незалежність. При цьому все популярнішою (хоча, поки ще не домінуючою) стає ідея, що економічна взаємозалежність світової економіки і Китаю не дозволить Заходу піти на наджорсткі санкції у випадку військових дій з його боку.

3. Нарощування Китаєм свого військового потенціалу. Разом з тим, як стверджує відомий американський експерт-міжнародник Зб. Бжезинський: «Будь-який військовий сценарій, здатний перерости в зіткнення зі Сполученими Штатами, означав би для Китаю катастрофу. При бажанні Сполучні Штати могли б встановити блокаду навколо Китаю, повністю паралізувавши тим самим його зовнішню торгівлю і поставки нафти до країни» [21].

РЕЗЮМЕ

Прихід до влади у США республіканської адміністрації Дж. Буша-мол. у січні 2001 р. ознаменувався різким акцентуванням позиції щодо таванського питання. Пріоритетом на тайванському напрямі була обрана зміна традиційної політики «стратегічної невизначеності» більш однозначною підтримкою тайванської адміністрації. Разом з тим, основною мотивуючою складовою реалізації зовнішньополітичних настанов адміністрації Дж. Буша-мол. щодо Тайваню було прагнення не стимулювати острів до просування ідеї незалежності, а розширення його можливостей щодо зміцнення безпеки. Так, президент США Дж. Буш-мол. санкціонував значні за обсягом поставки озброєнь на Тайвань і прийняв рішення щодо надання транзитних віз високопоставленим керівникам Тайваню. Разом з тим, дієвим чинником, який ще більше загострив «тайванську проблему» у американсько-китайських взаємовідносинах з 2001 р., стало обрання на посаду президента КР на Тайвані кандидата від Демократичної прогресивної партії (ДПП) Чень Шуйбяня. Необхідно відзначити, що саме ця політична сила Тайваню традиційно виступає за незалежність острова від материкової частини Китаю.

Деструктивний елемент у американсько-тайванських зв'язках визначався складністю прогнозування дій тайванського лідера. Якщо на початку свого президентства Чень Шуйбянь з певною долею умовності дотримувався висунутих ним в інавгураційній промові принципів взаємовідносин з материковим Китаєм, то у подальшому він активно реалізував ініціативи, які вкрай загострили відносин як між островом і материком, так і між КНР та США.

Одним з головних завдань зовнішньої політики США у АТР в період 2004 – 2008 рр. стало стримування зусиль Чень Шуйбяня щодо набуття островом незалежності.

Ключові слова: «тайванська проблема», американсько-китайська взаємодія, зовнішньополітична стратегія, тайванська адміністрація.

SUMMARY

The arrival of the Republican's administration of George W. Bush in USA on January 2001 made a sharp accent on Taiwan issue. Change of traditional policy of "strategic ambiguity" for more unambiguous support to Taiwanese administration was chosen as a priority in Taiwan course. However, the main motivation in the implementation of foreign policy's attitudes of G.W. Bush's administration according to Taiwan was no stimulating the island to promote the ideas of independence but expanding its capacity to enhance security.

Thus, US President G.W.Bush authorized significant volume of arms deliveries to Taiwan and decides about assignment of transit visas to Taiwan's high-level officials. At once, an important factor, which further exacerbated the "Taiwan issue" in US-China relations

since 2001, was presidential election of the CR in Taiwan in which won candidate from Democratic progressive Party (DPP) Chen Shuibian. It should be noted that exactly this political force in Taiwan traditionally advocates for independence of the island from the mainland of China.

Destructive element in US-Taiwan relations determined by the complexity about predicting actions of Taiwan leader. If at the beginning of his presidency Chen Shuibian principles of relations with mainland China which was nominated in his inaugural speech had certain convention, then the further he actively implemented initiatives which extremely aggravated relations as between the island and the mainland, and between People's Republic of China and the United States. One of the main goals of the US foreign policy in the Asia-Pacific region in the period for 2004–2008 years was containment efforts of Chen Shuibian to acquire the island's independence.

Keywords: «Taiwan problem», US-Chinese cooperation, foreign policy strategy, Taiwanese administration.

ПОСИЛАННЯ ТА ПРИМІТКИ:

1. Speech of Republican Presidential Nominee George W. Bush «China and Russia — Powers in Transition». 19.11.1999. // An Electronic Journal of the U.S. Department of State «U.S. Foreign Policy Agenda» // URL [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://usinfo.state.gov/journals/itps/0900/ijpe/pj52bush.htm>
2. Труш С. М. США – КНР: боротьба за лидерство / С. М. Труш // США – Канада: економіка, політика, культура. – 2005. – № 12. – С. 29.
3. Міжнародні новини. Хроніка. Факти. Події. Є прогрес // Голос України. – 2000. – 23 березня. – № 51 (2298). – С. 4.
4. Гудошников Л.М. Выборы 2001–2002 гг. на Тайване / Л. М. Гудошников, В. Г. Ганшин // Проблемы Дальнего Востока. – 2002. – № 2. – С. 68.
5. Там само. – С. 69.
6. Тайвань поднимается: к рассвету наступающей эры. Инаугурационная речь Президента Китайской Республики Чень Шуйбяня. 20 мая 2000 года // Формоза. – 2000. – № 1. – С. 10.
7. Там само.
8. Там само. – С. 10–11.
9. Росчерком пера. Тайбей // Киевские ведомости. – 2002. – 6 августа. – С. 4.
10. Там само.
11. Жесткая позиция Китая // Вечерние вести. – 2002. – 6 августа. – № 119 (815). – С. 3.
12. Цзайси Ван: «Закон о референдуме» — чрезвычайно опасная инициатива [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gwytb.gov.cn/zyjh/zyjh0.asp?zyjh_m_id=701
13. Московское заявление глав государств России и Китая // Проблемы Дальнего Востока. – 2001. – № 5. – С. 12–16.
14. Лексютин Я.В. США и Китай: линии соперничества и противоречий. – СПб.: СПбГУ, 2011. – С. 19.
15. Daily press briefing. 30.01.2006 // <http://www.state.gov/r/pa/prs/dpb/2006/60060.htm>
16. Woodworth M. Ma Pushes His Message in California // Taipei Times. – 2006. – 26.03. – Р. 3.
17. Президент присутствует на торжественном банкете в честь 25-летия создания Формозской ассоциации общественных дел. 4.03.2007 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.president.gov.tw/php-bin/dore2+/list.php4?_section=3

18. Daily press briefing. 5.03.2007 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.state.gov/r/pa/prs/dpb/2007/mar/81396.htm>
19. Daily press briefing. 19.06.2007 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.state.gov/r/pa/prs/dpb/2007/jun/86611.htm>
20. Киссинджер Г. Нужна ли Америке внешняя политика? К дипломатии для XXI века / Г. Киссинджер / Пер. с англ. под ред. В. Л. Иноземцева. – М.: Ладомир, 2002. – С. 163.
21. Бжезинский Зб. Выбор. Глобальное господство или глобальное лидерство / Бжезинский Зб. – М.: Международные отношения, 2003. – С 159.

Надійшла до редакції 19.11.2014 р.

ББК Ф 66.3(ЗСС): 66.2(4Укр)

ІНСТИТУЦІЙНІ ТА ПРОЦЕСУАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ ЄС У ВИМІРІ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ І ПЕРСПЕКТИВ ІНТЕГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

І. Д. Дудко

АНОТАЦІЯ

Стаття спрямована на розгляд інституційного й процесуального розвитку ЄС від Маастрихтської до Лісабонської угоди із визначенням централістських і демократичних тенденцій Союзу, з одного боку, а з іншого – аналізу відповідності цих тенденцій національним інтересам України у вимірі внутрішніх суспільно-політичних проблем і перспектив інтеграційної політики країни.

Ключові слова: ЄС, інституції, процеси, Україна.

Європейський вибір інтеграції набув на сьогодні не тільки об'єктивно обґрунтованого характеру з погляду на висловлений в умовах Революції гідності намір української нації рухатись європейським шляхом розвитку, а й характеру національно затвердженого курсу з погляду на підписану українським керівництвом угоду про асоціацію з ЄС. Дане слід сприймати як суттєвий крок щодо реалізації європейської перспективи України. Втім, саме зазначене стає політичним підґрунтям наукового осмислення проблеми як чіткого уявлення щодо рівня відповідності європейської інтеграції національним інтересам України з погляду її потреб, особливостей і тенденцій сучасного розвитку.

Так, не можна не визнати, що питання європейської інтеграції України, включно з питаннями, які характеризували процеси в межах Європейського Союзу, перебували в колі уваги українських дослідників протягом усього періоду незалежності української держави [1–6]. Завданням політичної науки при цьому залишається не тільки узагальнення накопиченого доробку, а й спеціальний аналіз тих вимірів, які не знайшли достатнього розгляду як з урахуванням особливостей розвитку Європейського Союзу, так і безпосередньо України.

Метою статті є аналіз інституційних і процесуальних тенденцій Європейського Союзу у вимірі національних інтересів України, і насамперед, інтересів суспільно-політичної єдності як необхідної складової інтеграційних перспектив України.